

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: Til J. P. E. Hartmann. (I Studentersangforeningen d. 30 Novbr. 1860.)

Citation: Richardt, Chr.: "Til J. P. E. Hartmann. (I Studentersangforeningen d. 30 Novbr. 1860.)", i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Første deel*, 1895, s. 115. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-richardt01-shoot-workid68600/facsimile.pdf> (tilgået 12. maj 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Første deel

Til J. P. E. Hartmann.

(I Studentersangforeningen d. 30 Novbr. 1860.)

I.

I Naturens skjulte Gange
tusind Tonestrømme gaa,
her i Lærkens søde Sange,
hist i Skovens mange, mange
klingre Fuglerøster smaa.

Havets Orgel gjennem Hallen
bruser under Stormens Fod;
i dets Stigen, i dets Falden,
i dets Brølen, i dets Lallen
ruller sig en Toneflod.

Og naar Maanens Straaler spille
gjennem Løvets tause Tjald,
kvæider det i Nattens Stille
med de underlige, milde,
drømmerige Tonefald.

Dog for Alle ej de synge
disse skjulte Tonespring;
ikke for den store Klynge,
ikke for al Folkets Ring.

Vi kan høre hvor det risler,
men vi famle som iblinde,
og vi ane vel en Kilde,
men vi kan den ikke finde:

8*

Den som Kilderne vil kalde,
han maa Pilevaanden eje!
Den som Strømmene vil styre,
han maa kjende deres Veje.

Du, hvem vi hilse her,
Du fik den Tryllevaand!
Saa mange klare Kilder
sprang ud for din Haand;
saa mange hulde Toner
gav *Du* Løb og Leje:
Spejl de blev for Himlen,
og Menneskehjertets Veje.

Trygt Poesiens Baad
skjød ud i Strømmens Favn;
foran paa kjække Vinger
fløj Gozzis Trylleravn;
i Stavn stod liden Kirsten
med Sulamith ved Side;
Nøkkens Harpe bruste,
hvor Snekken frem monne glide.

Danmark har ingen Flod,
men baade Flod og Fos
svulmed' i dine Toner,
for Nordens Folk med os!
I Danmark har de hjemme,
af Kæmpehøj sprungne,

og her skal de længe
med Tak vorde sjungne!

II.

Og denne rige Toneelv,
den maatte ud at vandre;
den gjemtes ej bag Skovens Hvælv,
men hvad Du ejed' i Dig selv,
det deelte Du med Andre.

Studenten tralød ungdomsglad,
det bedste som han kunde;
thi Sang og Ungdom følges ad,
og Hvem vil lægge Nodtblad
for Fuglene i Lunde!

Men, sang han ogsaa Dagen lang,
saa lystigt som vor Grande:
Det var dog ej Studentersang,
og Harmoniens Firspand svang
sig sjelden over Lande.

Da kaldte Du med Kunstneraand
den spredte Sangerklynge,
og ledte os med Vennehaand
og løste for vort Tungebaand
og lærte os at synge!

Da blev Studentersangen til,
da flokked sig dens Toner;
og svang sig saa med Kraft og Ild,
omkap med Løvets Klokkespil,
mod Skovens grønne Kroner!

Og vied hvert Studenterlag,
og løfted al vor Tale,
og fløj med raske Vingeslag
mod Nordens unge Foraarsdag,
med Varsel som en Svale.

Og mens Du voxte i din høje Kunst,
og kunde bænkes i din Laures Skygge,
og mens Du voxte fra din Ungdoms Foraar:
Du voxte aldrig fra de Unges Kreds;
Du fulgte med tilskovs, tilfjelds, tilvands:
Du deler med os vore Minders Krans.

Saa lad da dette Billed,
formet af Mesterhaand,
fortælle kommende Slægter
om dette vort Broderbaand;
saatid Studentens Tanke
løftes paa Tonernes Hav,
skal han beundrende takke
den, som os Flugten gav.

Men Du, sadl op din Ganger,
den længes mod det Blaa!
Slaa højt din gode Harpe,
efter Hjertets Attraa!
Og trænger Du til Hvile,
saa besøg os som en Ven:
Dig selv og dine Sange
finder Du her igjen!

Til Georg Forchhammer.

(Den 19 Decbr. 1857.)

Et Land foruden Grænser
er Videnskabens Land,
som Maalebrev ej ændser
og maales ikke kan;
af Tidens dybe Vande
bestandig skjød sig op
heel ubekjendte Strande
med nyfødt Bjergetop.

Did hasted Du i Aanden,
der hegned Du en Plads,
Nybyggerstav i Haanden
og Øjet til Kompas;
Du dyrked op Savanner,
fik skabt en Koloni,
og planted Danmarks Banner,
hvor Ingen kjendte Sti.